

160 let
III. gimnazija Maribor

TRETJA

TIMES

4. IZDAJA

2023/2024

Tjaša Krajnc

Neja Bezjak

Iris Fradl

Neža Slanič

Miha Bezjak

mag. Janja Divjak

Šolsko spletno glasilo

KAZALO

Vsebina

1. LITERARNO USTVARJANJE	5
PESMI.....	5
SPREMEMBE V PODNEBJU (razmišljanje).....	10
ZGODBE	12
2. NAŠI UMETNIKI	15
LIKOVNO USTVARJANJE.....	15
FOTOGRAFIJE.....	16
3. DIJAŠKA SKUPNOST POMAGA	19
4. ŠPORT IN MI	20
NADA POČRNJIČ, profesorica športne vzgoje	20
TIMON ZORE, 3.š	21
5. DOGAJALO SE JE	22
POTOVANJE V NEW YORK CITY	22
6. UTRINKI.....	24
7. PREŠERNOV NATEČAJ 2024.....	26
PREŠERNOVI NAGRAJENCI.....	26

UVODNIK

Dragi bralci in drage bralke!

V branje vam ponujamo 4. izdajo šolskega časopisa, v katerega smo ujeli literarno in likovno ustvarjanje naših dijakov, dejavnosti, ki so se odvijale na šoli, športnike, ki dosegajo vrhunske rezultate ...

Uživajte in zabavajte se ob branju!

»Če nerad bereš, pomeni, da še nisi našel prave knjige« J. K. Rowling

Vaša novinarska ekipa

ZMAGOVALNA HIMNA III. GIMNAZIJE MARIBOR

**Tukaj v centru Maribora,
stoji naša šola.
Stoji že od devetnajstega stoletja
in ni bila vedno znana kot tretja.**

**Naj čez Pohorje se sliši petje,
kajti mi dijaki smo iz tretje.**

**Ne za šolo, za življenje se učimo,
pravil in bontona vestno se držimo.
Odlikovanja in priznanja pridobivamo,
medalje in pokale zbiramo.**

**Naj čez morje se sliši petje,
kajti mi prvaki smo iz tretje.**

**Športniki, ki v prihodnosti bodo znani,
so sovrstniki, ki sedaj stojijo med nami.
Kadar sinove in hčera peljali bomo v vrtce,
ponosne pred vrati srečali bomo sošolce.**

**Naj čez vesolje se sliši petje,
kajti ni vsaki iz naše tretje.**

Enej Ibrahimović in Maša Kajbič, 2.C

1. LITERARNO USTVARJANJE

PESMI

Laurin odgovor ...

Oh, dragi moj prijatelj,
nerada pišem to ti sporočilo,
ker lepih si besed zbiratelj,
še toliko težje to bo objasnilo.

Tudi mene treba je razumeti,
vsak dan drug moški mi na pragu ždi,
tak, ki si me želi imeti,
meni pa lepe le dvojih so oči.

In tako pokaže moški, močnih se dlani,
po dotiku, katerih
telo moje nenehno hrepeni.

In ne skrbi, prijatelj moj,
če ne najdeš sreče zdaj,
morda te najde jutri, morda že nocoj.

Laurin sonet

Svobodo sem hitro izgubila,
v blaženem stanju nehote,
vate močno sem se zaljubila,
a v glavi glas mi pravi NE!

Srce boli, telo se mi je posušilo,
bolezni črv nepopustljiv,
življenje me bo kmalu zapustilo,
zame si, žal, nedosegljiv.

Naš planet

Naš planet počasi propada.
Doma se več ne kuha marmelada,
na palačinke pa po novem maže se Linolada.

V šolo več ne hodi se peš
in očka pobere te, če zunaj je dež.
Vstran se mečejo oblačila,
saj niso več »in« tista, ki so se lani nosila.

Vse kupuje se v embalaži,
zato smeti nabirajo se na plaži.
Tehnologija iz dneva v dan napreduje,
zrak pa se še vedno onesnažuje.

Tehnologija cel svet je zasvojila
in domišljije mladih zatajila.
In zato vsi živimo v nekem navideznem svetu,
ker več časa kot zunaj, preživimo na netu.

Maja Tramšek, 2. a

Ta svet bom kmalu zapustila,
odšla bom daleč, daleč stran,
kako grenko je to spoznanje.

Na daleč sem te le ljubila,
in ti si cerkvi že oddan,
razblinile so se najine sanje.

Denise Greifoner 2. c

Nesojenemu v slovo

V roke drhteče prejela sem sedaj
pismo tvoje duše, proseče od sanj,
v njem obljubljaš ljubezni mi raj,
čeprav veš, namenjena sem le zanj.

Sonet

Najino zgodbo znova bi napisala,
vsak dan preišlujem,
nove scenarije si izmišlujem,
iz življenja bi te izbrisala.

Ko te pogledam,
po vrtovih me zasleduješ,
na skrivaj me opazuješ.
Svojega strahu se zavedam.

Po nekom drugem vzdihujem,
nad življenjem obupujem.
Nemogoče pričakujem.

Najina ljubezen je nemogoča,
do pekla padajoča
kot brzice deroča.

Laura Lupinšek, 2. a

Prebudil v meni reke si poželenja,
ne morem, ne smem ničesar čutiti,
nevarna ta najina skrita so hrepenjenja,
vstran, proč od njih moram oditi!

Krut si Amor – puščica strupena
namenjena meni, zlomila se bo,
ker viharju ljubezen sem predala.

Stojim pokonci, zdaj srca ledena,
zlovešče postaja najino nebo,
za zmeraj zate kot kamen bom ostala.

Ljudje

Resnično ne maram ljudi,
ki vse narobe se jim zdi.
Tiste, ki te gledajo zviška,
kot sokol na malega piška.

Se važijo z lažnim profilom,
in dragim perilom.
Tiste, ki mislijo si, da so perfektni,
ter od vseh najbolj prevzetni.

Laurin sonet

Ti, ki ljubiš me vse do neba,
in v žalosti oklepal si se moje lepote,
da videl bi me na vrhu gorja,
in skril se v grmovje slepote.

Ti, ki ljubiš me vse dneve,
moja ljubezen za drugega gori,
žal, jaz ne čutim nič do tebe,
zato tvoja pesem zažari.

In ti, ki ljubiš me vse noči,
čakaš na moj odgovor,
da v vasi bedijo samo še tvoje oči.

In ti, ki ljubil si me neskončno,
da v daljavo slišala bi te,
zato za naju slovo ne bo končno.

Nina Frangež, 2. c

Sanje

V noči temni sijaj njegov
razjasni moje misli
in glas žametni zasliši se iz daljnih bregov,
preprečiti poskuša vdor pustobi kisli.

Roke nežne pobožajo me,
milina neskončna navdahne me,
ko pogledam v oči njegove plave,
občutim klic divjine in narave!

In tudi ko naju več ne bo,
naj te rože polne miline še vedno rasto!

Ohranimo naravo čisto

Na nebu plaval je oblak,
vanj zrla sem kot v odrešitev.
Opran je bil in ves mehak,
z višav mi bil je kot daritev.

Naenkrat pa je počrnel!
Raztrgan, kot da bi ga vlak
povozil ali smog človeštva,
bil skupek je nesnag, odplak.

Se solza mi je utrnila.
Kako jo ranimo ljudje –
naravo, ki do nas je mila,
a mi surovi smo do nje.

Še trava raste, cvet cveti.
A dolgo več ne bo tako,
če nas zavest okoljevarstva
na višji dvigne ne nivo.

Lejla Domajnko, 2. c

Zato zaželim mu sladke sanje,
ker vem, da na koncu poti čaka naju
le še večno nočno spanje ...

HIMNA

Dobro razviti, telesno zdravi,
prihodnji športni heroji,
vplivni bodo postali,
se na preišljeno življenjsko pot izkušeni bodo
podali.

Mladino našo bodo izobraževali,
podmladek v svet poslali,
sladko znanje jim predali,
jih kot glino oblikovali.

Razumniki modernega sveta,

mladina, ki prihodnost nam obeta,
tudi igra kaj jim da
in pesem je pri nas pogosto peta.

Ob tem se razvedrimo,
saj pri nas vodilo velja:
»Ne za šolo, za življenje se učimo!«

Skozi leta rasli smo, na temeljih gradili
to prelepo mladostno pot, z njo vrh smo osvojili,
kako češnja rdeča je, smo hitro dozoreli,
vzgoja otroka pomembna je kot sonce na obali,

če mrak prikaže se, svetlobo iščem,
če poslušam srce, ustvarjalnost najdem,
sanjam bom sledil, jih v resničnost spremenil,
četudi vem, da bo težko, obupal res ne bom.

Ne za šolo, za življenje se učim,
četudi vsak dan po ljubezni hrepenim,
ne za šolo, za življenje se učim,
četudi vsak dan ljubezen hrepeni.

Enej Rep, 4. c

HIMNA

V Mariboru velika mogočna stavba stoji, tam
učenjaki so vsi,
tam učenci se učimo, da boljšo prihodnost si
naredimo.

Čeprav zvezke težko je odpreti, vemo, da za
življenje se učimo.
V ponos nam je hoditi tja, kjer trud in upanje še
sta.

Tretja na tri dele se deli,
vsak del svoj oddelek predstaviti si želi.
Prvi, športni del, dobre športnike ima, s palico ali
žogo vsak zaplesati zna.

Kondicija problem jim ni,
teči 10 minut mala »malca« se jim zdi.
Drugi del, predšolski del, dobre učence ima, ki
prihodnosti si želijo, da službo vzgojitelja v
vrtcu dobijo.

Inštrument mala »malca« se jim zdi,
note na klavirju, kitari, frulici obvladajo prav
vsi.

Zadnji, tretji del,
je splošen, na vsak pogled sestavljajo ga pridni
gimnazijci, ki dobrih služb si želijo, se temu
primerno tudi dosti učijo.

Zala Namestnik in Neja Majcenovič, 2. av

HIMNA

Na Gosposvetski in Smetanovi III. gimnazija
Maribor stoji,
nekam oddaljena od centra sicer se nam zdi,
toda Ljudski vrt zraven lepo se poda,
drugače pa naša gimnazija vse ostalo ima.

Dijaki in zaposleni prizemljeni in prijetni,
tukaj vsi smo res izjemno korektni.
Čeprav šola kdaj povzroči nam stres,
nič ne de,
saj vredno je za vezi, ki vzpostaviš jih vmes.

Ne za šolo za življenje se učimo,
to je prioriteta, tega naj ne pozabimo!

Športni, predšolski, splošni oddelki,
vsepovsod sami dobri zadetki in uspehi.
Pomagamo si tudi radi,
pridite, vam bomo pokazali!

Če kje problem se pojavi,
še ravnateljica v vrsto se postavi,
za profesorji, ki nudijo pomoč in spodbudo
rekoč:

»Ne za šolo za življenje se učimo,«
to je prioriteta, tega naj ne pozabimo!

Okolje na naši šoli res je prijazno,
Nikoli ne deluje pusto in prazno.
Pri nas se vedno nekaj dogaja,
Ne samo učenje, temveč tudi druga zabava.

Še vedno pa se znanja veliko pridobi,
zato zapojmo sedaj še enkrat vsi:

»Ne za šolo za življenje se učimo,
To je prioriteta, tega naj ne pozabimo!«

Kornelija Babič, 3. b

SPREMEMBE V PODNEBJU (razmišljanje)

Zemlja je čudovit planet. Znanstveniki domnevajo, da je nastala pred 4,6 milijardami let. V vseh teh letih se je na Zemlji zgodil čudež, nastale so prve oblike življenja. Organizmi so se z leti evolucije prilagajali podnebnim spremembam in se razvijali. Nekateri so izumrli, drugi so se razvili. Cikel se je ponavljal dolga leta. A nekega dne se je pojavila vrsta. Po inteligenci se je razvijala in postala pametnejša in bolj organizirana. Pojavili so se prvi človečnjaki. Skupaj s človeštvom se je razvijala tudi tehnologija. Tehnologija je takratnim ljudem omogočala marsikaj. Nekaj primerov: hitrejši prevoz, hitrejše prenašanje informacij, množična

produkcija, lažjanje bolezni, lažje opravljanje težkih fizičnih del, itd. To so delali brez posledic. Takrat za njihove napake ni odgovarjal nihče. Ti časi so mimo. Žrtve naraščajo ne samo med živalmi in rastlinami, trpimo tudi mi. Nekateri ljudje so takšni, da se ne ozirajo na živali (ribe, ki se selijo, polarne medvede, pingvine, ptice, nedolžne uboge čisto nič krive želve, ki umirajo zaradi tega, ker se nekemu ni dalo pločevinke nesti deset metrov in jo je raje vrgel v morje, ter tako izgubijo življenje, kljub temu da so tako lepe ...).

No, tistim ljudem naj povem, da znanstveniki dokazujejo, da se zaradi globalnega segrevanja vetrovi nad oceani mešajo siloviteje in tako povečajo možnost tropskih ciklonov (hurikanov), ki končujejo tudi življenja ljudi. Primeri teh so orkan Irene (55 smrtnih žrtev), »Krvava« Hanna (več kot 500 smrtnih žrtev), Ike (77 smrtnih žrtev).

Po celem svetu se dogajajo grozovite spremembe, čeprav nekateri to zanikajo. Ko sem bil mlajši, me je zelo jezilo, če se je zgodilo, da je bila smučarska proga v dolino zaprta. Zelo pogosto je bila zaprta, ker je imela nizko nadmorsko višino in je niso nikoli umetno zasneževali. Dandanes umetno zasnežujejo proge, ki ležijo zelo visoko. Tudi izven smučišča se že leta ni zgodilo, da bi zapadlo več kot nekaj centimetrov snega. Spremembe podnebja so vznemirile mnoge, ne samo okoljevarstvenikov. Dogajajo se globalno (po celem svetu) tudi v Sloveniji.

Tako na osnovni kot srednji šoli so nas opozarjali na ločevanje odpadkov. Imeli smo možnost pobiranja plastike iz Drave. Obstajajo tudi zelena mesta, eno od njih je naša prestolnica (glavno mesto) Ljubljana. Na socialnih omrežjih (predvsem na YouTubeu) so se zbrali znani ljudje, ki so posadili 20 milijonov dreves in odstranili 30 milijonov funtov (to je približno 13,5 milijonov kilogramov) plastike.

Mogoče se nam zdi, da kot eden od okoli sedmih milijard ljudi na svetu ne moremo nič storiti. Vendar, če bi vsak od nas pogosteje poskrbel za najmanjše malenkosti, kot je npr. uporaba papirnate vrečke, bi z lahkoto naredili veliko več, kot si sploh moremo zamisliti.

S tem razlogom ne smemo pozabiti, da je Zemlja edini življenjski prostor, ki nam je bil podarjen. Tudi če bi kdaj lahko šli na Mars, bi bil to le slab nadomestek. Svet se spreminja v »grozljivko,« a skupaj lahko preprečimo zlo, ki preti človeštvu.

Anže Strauss Koželj, 2. a

ZGODBE

Romeo in Julija v sodobnem času

(Pred Julijino hišo)

Romeo je bil sin uglednega vinarja, ki je bil sprt z Julijinim očetom, prav tako znanim vinarjem. Drug v drugem sta videla konkurenta. Na družabni prireditvi vseh vinarjev, ki so prišli vsak s svojo družino, se je zgodilo, da sta se Romeo in Julija, otroka med sabo sprtih družin, zaljubila. Ko sta to izvedela starša obeh zaljubljenecv, je prišlo do hudega prepira. Prepovedali so jima, da se še kdaj srečata. Romeo več ni dobival žepnine, Julija ni smela ven s prijateljicami, v šolo in nazaj jo je vozil oče. Obema sta starša vzela telefone.

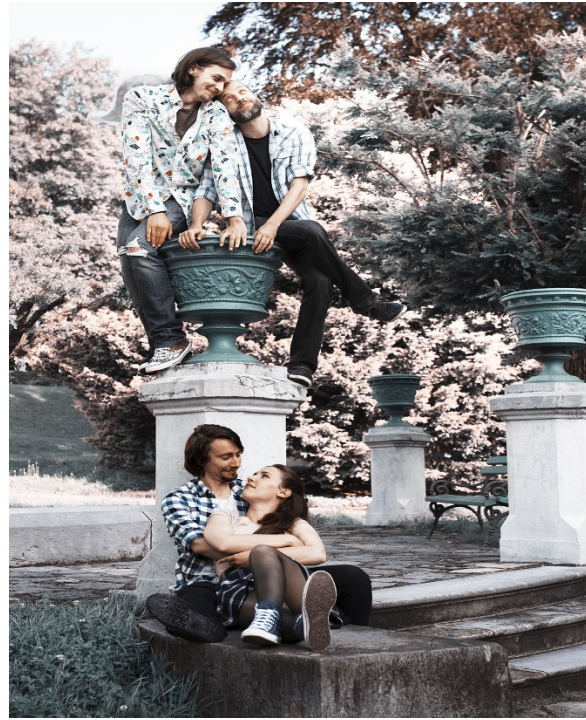
Nekega dne je Romeo poslal Juliji pismo, da jo bo zvečer, ko starša zaspita, čakal pred njeno hišo. Zvečer, ko je v sobo prišla mama preverit, kaj dela hči, se je Julija naredila, da spi. Po maminem odhodu je odprla okno in čakala, kdaj pride Romeo. Nista mogla skriti veselja, ker sta se po dolgem času končno videla. Bilo je veliko lepih besed in nežnih pogledov. Odločila sta se, da se bosta poročila takoj, ko bosta postala polnoletna, do takrat pa se bosta dobivala na skrivaj. Romeo je iz žepa potegnil prstan, ki ga je kupil v drogeriji za 5 eurov in zaročil Julijo. Od tega trenutka sta si predstavljala, da sta prava mož in žena. Prav tako je Romeo obljubil Juliji, da bo pridno pomagal očetu v vinski kleti, da bi kaj zaslužil. Denar pa bi varčeval do poroke, saj je menil, da v dveh letih privarčuje toliko, da bo dovolj za pravo poroko in za prve mesece skupnega življenja.

Tako srečna sta se poslovila, rekoč, da mu bo jutri napisala mail.

OBRAČUN V PARKU

Nihče ni vedel za »skrivno poroko,« a kljub temu Julijin bratranec Tybalt ni maral Romea. On je bil visok fant, z rjavimi očmi in svetlimi lasmi, v šoli je bil odličnjak, treniral je karate, v družbi je bil zelo duhovit in priljubljen. Po nekem nesrečnem naključju sta živela v isti soseski in sta bila v isti družčini, ki se je dobivala v bližnjem parku. Julijini starši so bili pomirjeni, ker se ni več dobivala s sovražnikovim sinom umirjati. Romeo je spet pridobil očetovo zaupanje, zato je občasno lahko šel v park s svojim najboljšim prijateljem Mercutiom. Kot ponavadi je družčina sedela v parku, na tisti zadnji klopi, kamor ni segla luč javne razsvetljave. Nihče ni vedel zakaj, vendar je bil Tybalt nesramen, izzival je Mercutia.

Odvilo se je hitro in kljub posredovanju Romea se je Mercutio zgrudil na tla. Tybalt je bil bled kot kreda in se ni mogel premakniti. V njem se je nekaj premaknilo, stekel je vstran. Romeo se je pognal za Tybaltom. Slišal se je krik in zvok udarcev. Romeo se je zbudil s strašnim glavobolom, ob njem je sedela mama in ga nežno opazovala. Bila je objokana. Edino, česar se je spomni, je bil okrvavljen obraz prijatelja. Mama mu je povedala, da Tybalt ni preživel. Romeo se je obrnil proti steni in glasno zajokal. Bilo mu žal, vendar usode ni mogel spremeniti.

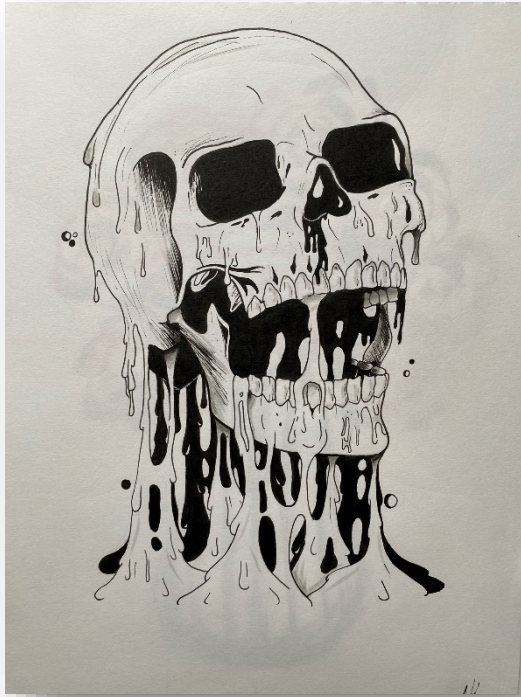
Jonatan in morje (Odlomek)

Jonatan je naposled le sklenil, da se odpravi na obalo. Nekaj časa je hodil in se vzpenjal po strmih čerih in skalah, dokler ni pred seboj zagledal modrega morja in neba brez oblaka. Veter je na vso moč zapihal ter mu razkuštral goste lase, razburkal je tudi morske valove, ki so se podivjano zibali sem ter tja. Jonatan je začutil, kako ga valovi nežno vabijo, a on se jim je na vso moč upiral. Valovi so ga potegnili k sebi in ga nežno pobožali ter ga zavili v objem neskončne toplote. Veter ga je nežno pobožal in sonce ga je poljubilo na čelo. Bil je na robu joka. Elegija je napolnila njegovo srce in dušo. Res se ni hotel utopiti v morju lastnih solza, a se je kljub temu pustil omamiti, saj si trenutno ni želel ničesar pristnejšega kakor nežno sapo, ki mu je kuštrala lase in morje, čigar šum bi lahko poslušal večno.

Valovi so se za trenutek ustavili in prenehali vabiti Jonatana v svoj objem in tako je obstal sredi peščene plaže in povsem izgubil dah ob pogledu na skrivnostno megleno postavo, ki je stala sredi morja: »Mama, si to res ti?« je presenečeno vzkliknil Jonatan. Prepričan je namreč bil, da se mu blede, saj mame vendar ni bilo več in s tem se je moral sprijazniti. Meglena postava pa je še kar stala tam, se mu smehljala ter prijazno dejala: »Pridi sem, deček, le pridi k meni.« Jonatan se je začudil, zakaj ga duh njegove lastne mame ne pozna po imenu. »Se me res ne spomniš, mama, jaz sem, Jonatan!« Skrivnostna pojava pa ga ni poslušala ter ga je še naprej vabila med valove.

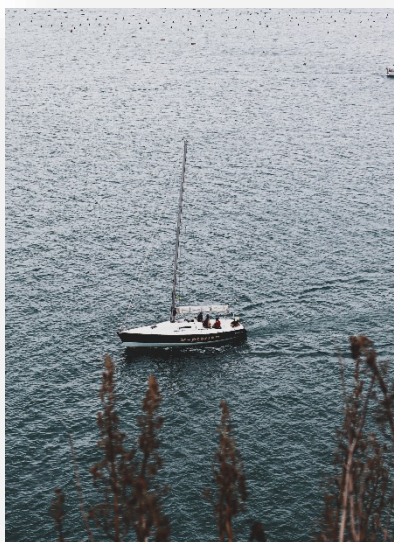
Ela Eremita 4. c

2. NAŠI UMETNIKI ...
LIKOVNO USTVARJANJE

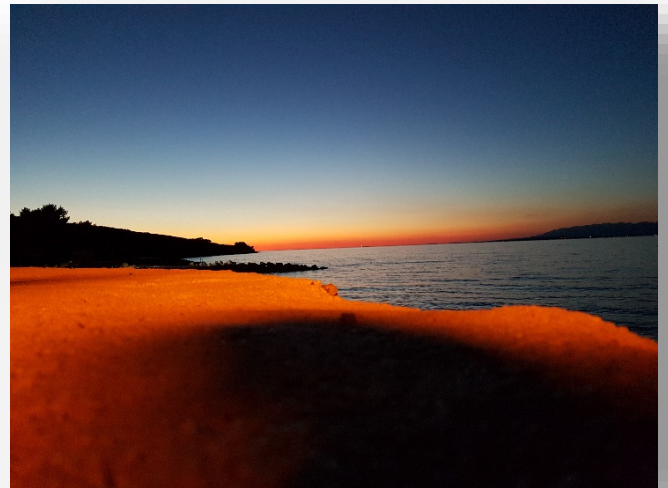
Neja Bezjak

FOTOGRAFIJE

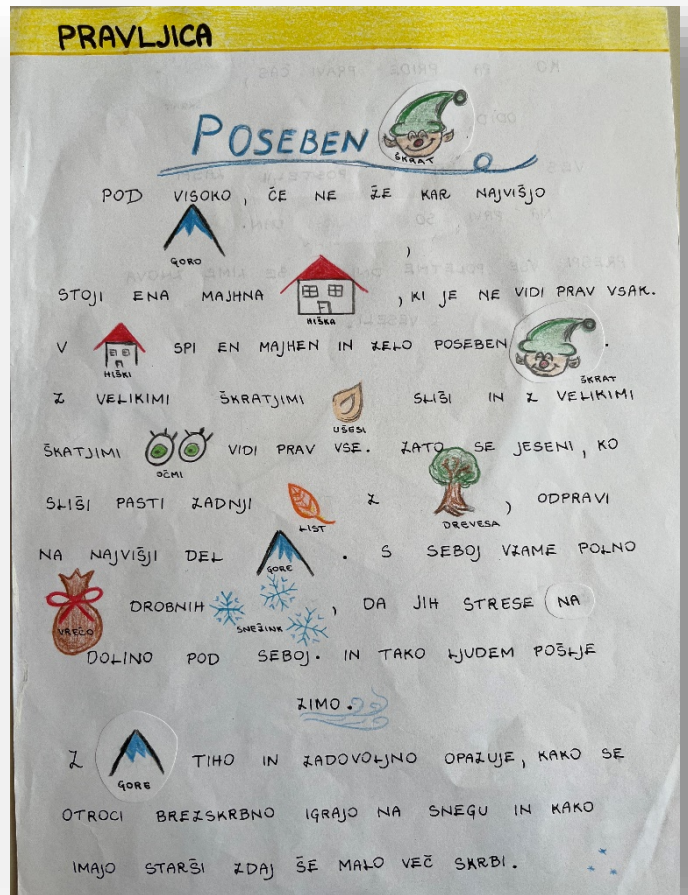
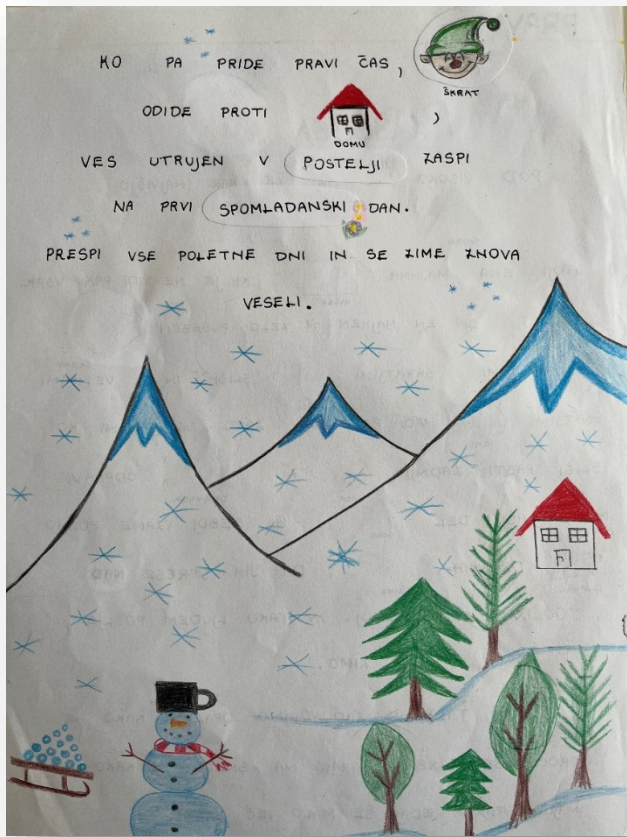
Lana Letnik

David Hovnik

USTVARJANJE PREDŠOLSKE VZGOJE

3. DIJAŠKA SKUPNOST POMAGA

Dijaki smo se letos odločili, da bomo svojo pozornost namenili tudi najšibkejšim v naši družbi – starostnikom. Obiskali smo Dom Danice Vogrinec Maribor ter se s starostniki družili in jim razdelili novoletne voščilnice, katere je izdelala predšolska vzgoja. Hkrati bi se rada zahvalila dijakom za izdelavo voščilnic. »Nasmeh je najcenejša in najbolj učinkovita pomlajevalna krema.«

Mislím, da smo starostnike zagotovo pomladili za nekaj let.

Maja Repič, predsednica Dijaške skupnosti III. gimnazije Maribor

4. ŠPORT IN MI

NADA POCRNJIČ, profesorica športne vzgoje

Kako to, da ste izbrali košarko? Vas je kdo še posebej navdušil za ta šport?

Šport je v mojem življenju igral pomembno vlogo. Že kot zelo majhna sem se začela ukvarjati najprej z gimnastiko, nato atletiko in kasneje z različnimi športi. Po dobrih nastopih za šolo me je trener Marinič Branko povabil na trening košarke in me z njo tudi »zastrupil«.

Kako dolgo ste trenirali, da so se vam uresničile vaše želje oz. cilji?

Takoj, ko sem stopila v gimnastično telovadnico, sem začela svoje športne sanje.

Šport je bil vedno na prvem mestu in vedno sem uživala na treningu ter tekmovanjih.

Kako ste se počutili ob zmagah?

Rezultati in posledično uspeh se mi je vedno zdel kot posledica dobrih treningov in zavzetega dela, tudi po treningu. V ekipnih športih se zmage proslavljajo ekipno, pomeni, da smo se igralke tisti dan malo poveselile

Kako ste se motivirali, ko ste doživeli kakšen poraz?

Poraze sem vedno sprejela kot nekaj, kar mora imeti vsaka športna kariera in sem po vsakem porazu želela biti še boljša.

Ali ste se v karieri kdaj huje poškodovali?

V moji športni karieri so bile poškodbe nekaj normalnega, vendar pa v času svoje aktivne kariere nisem imela nobene hujše poškodbe.

Na katerih večjih tekmovanjih ste sodelovali?

Najuspešnejši del moje kariere je bil, ko sem igrala v KK Ježica iz Ljubljane in se takrat tudi uvrstila v Jugoslovansko reprezentanco. Z ekipo smo osvojili Pokal Jugoslavije, Superpokal in bile večkrat druge v prvenstvu Jugoslavije in nastopale v evroligi. Po osamosvojitvi smo bile večkrat slovenske državne prvakinje. S Slovensko reprezentanco sem osvojila četrto mesto na Mediteranskih igrah. Kot lep uspeh štejem tudi dvakratni naslov svetovnih veteranskih prvakinj. Najbolj svež uspeh pa je tretje mesto na svetovnem prvenstvu srednjih šol s šolsko košarkarsko ekipo naših dijakinj.

Kaj vam pomeni nagrada, ki ste jo prejeli lansko leto?

Nagrada mi pomeni potrditev dolgoletnega dela z mladimi.

Kaj bi svetovali mlajšim športnikom?

Šport je lepa stvar, zato svetujem vsem mladim, da se ukvarjajo s športom. Na kakšnem nivoju pa je odvisno od njih, vsekakor pa uspeh niso samo prva mesta, temveč je uspeh vsak osebni napredek.

Kaj si želite oz. kakšne cilje imate za prihodnost?

Še vedno so moji cilji v prihodnosti prenašanje pozitivne energije na mlajše.

TIMON ZORE, 3.š

Sem dijak III. gimnazije Maribor in obiskujem 3. letnik športnega oddelka. Plezanje treniram že kar 9 let. Nad njim sem bil navdušen že kot majhen deček, ko sem plezal na kuhinjski pult. Svoje prve manjše rezultate sem začel dosegati leta 2017, ko sem zmagal na vzhodno-slovenski ligi in kasneje tudi na državnih prvenstvih. Ob zmagah sem se vedno počutil neverjetno, porazi pa so mi dali motivacijo, da sem še več treniral. V sezoni 2020-2021 sem imel poškodbo hrbta, zaradi katere nisem mogel trenirati in tekmovati. S slovensko reprezentanco sem bil na dveh tekmah po Evropi. Povzpel sem se na 25. mesto na evropski lestvici. S svojim uspehom nisem ne zadovoljen ne nezadovoljen, saj je vedno prostor za izboljšanje. V prihodnosti je moj cilj zmagati na evropskem prvenstvu in morda tudi kakšen dober dosežek na tekmah svetovnega prvenstva.

5. DOGAJALO SE JE

POTOVANJE V NEW YORK CITY

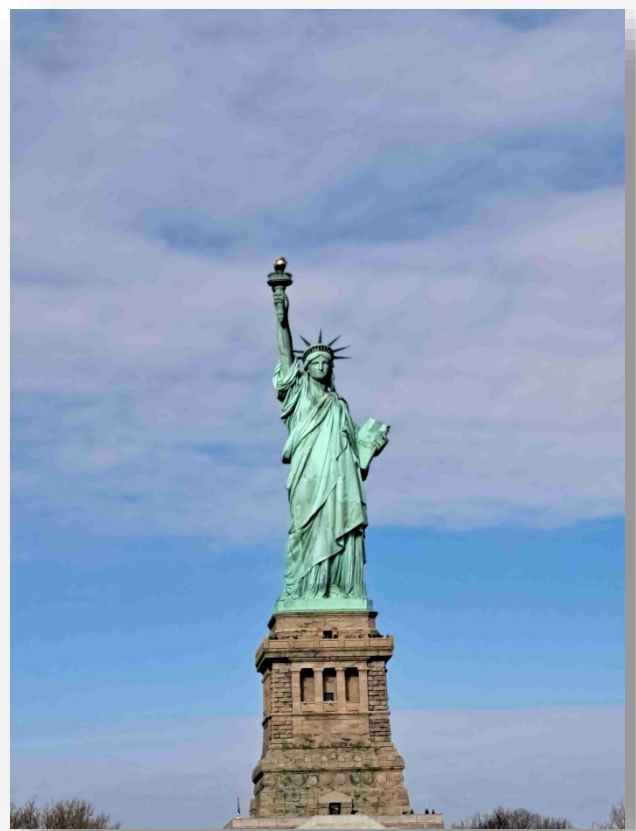
Med zimskimi počitnicami sem odpotoval v New York City. Od doma smo se odpravili zvečer in se z avtom odpeljali v Trst. Iz Trsta smo imeli krajši let do Frankfurta, nato pa smo 10 ur leteli v New York. Z letališča smo s taksijem prispeli na Manhatan, kjer smo v hotelu bivali v 38. nadstropju.

Prvi dan smo odšli na manjši sprehod in počivali. Zaradi časovne razlike sem se zbujal ob zelo zgodnjih urah. Drugi dan smo si ogledali 9/11 memorial, kjer so bile z napadom letal uničene tri stolpnice. Kasneje smo jedli v Burger kingu in hotdog na značilnih stojnicah. Tretji dan smo si ogledali Brooklyn bridge, China torun, Little Italy in se z ladjico peljali po reki do kipa svobode.

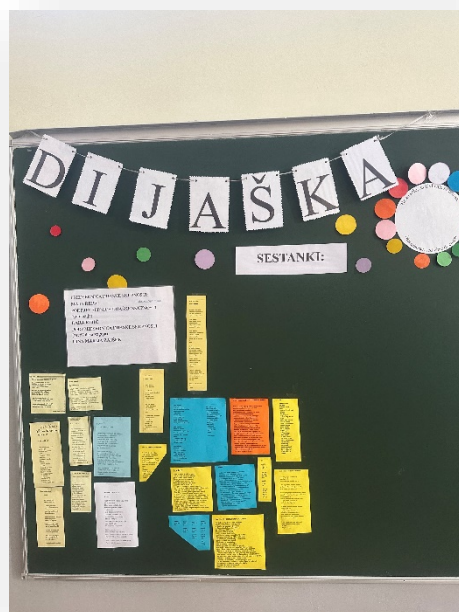
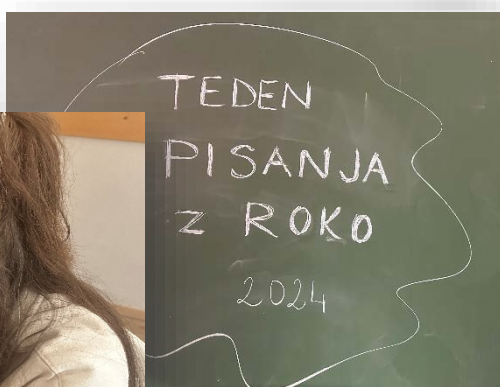
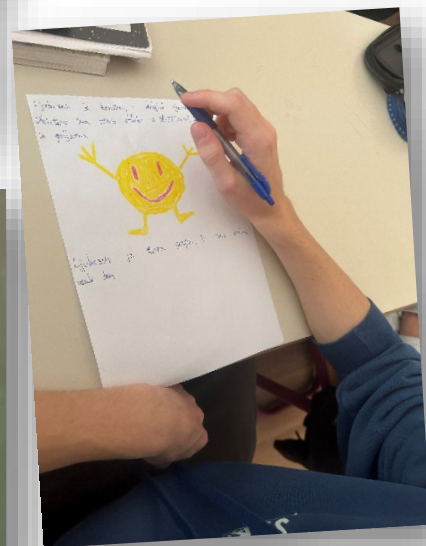
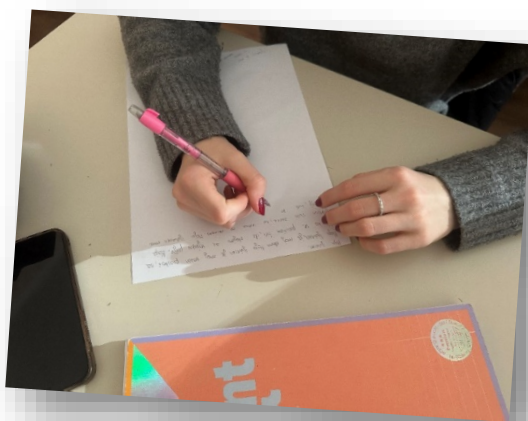
Četrty dan smo odšli v High line park; tam so včasih bile tirnice, zdaj pa je park, ki je dvignjen nad mestom. Po sprehodu smo obiskali Chelsea market, kjer so včasih pakirali meso. Poskusili smo tudi njihovo znano pico. Peti dan smo obiskali Grand central station. S kolesi smo prevozili Central park, ki nam ga je razkazal vodič. Šesti dan smo obiskali trgovski center v WTC-ju. Zadnji dan smo odšli v muzej Ameriške naravne zgodovine, kjer so stara okostja izumrlih vrst, staroselci ... Posebej me je navdušilo nadstropje o vesolju in našem planetu. Pred odhodom domov smo še obiskali najvišjo stolpnico v Ameriki. Seveda sem si nakupil ameriške sladice in spominke. Zaradi vremenskih razmer let nazaj ni bil prijeten, kljub temu pa smo preživeli nekaj čudovitih dni v New Yorku.

Karim Naji

6. UTRINKI

7. PREŠERNOV NATEČAJ 2024
PREŠERNOVI NAGRAJENCI

Ta zver je čisti bav bav.
Pa naj se vaji kdo
in reče, da nimam prav.

Prav taka je,
z zeleno grivo in rdečimi očmi.
Tam v kotu čaka,
da se ji približaš točno ti.

Ko si dovolj blizu,
te zgrabi in okuži,
da si na smrt bolan.
Čeprav si tega nobeden ne zasluži.

Potem imaš nekaj časa v sebi to bolezen.
Z drugo besedo jo poznamo kot ljubezen.

Ne preboliš je hitro.
Včasih traja za vedno.
Kar pa ni tako slabo.
Brez nje bi bilo življenje
precej bolj bedno.

A LAHKO NASMEH UBIJA?
PRAV GOTOVO, ČE SE TI NASMEJI SIMPATIJA.
POZABIŠ KAKO GOVORITI,
NE ZNAŠ VEČ HODITI
IN ZA POVRH SE ZAČNEŠ ŠE POTITI.
SKUŠAŠ SE SKRITI.
Z OBROBNIM VIDOM MRZLIČNO IŠČEŠ LOPATO,
DA BI SE KAR SAM ZAKOPAL
ŠEST METROV V ZEMLJO IN BLATO.
IN SE NIKOLI VEČ NE POKAZAL SVETU,
NAJMANJ PA TISTEMU FANTU ALI DEKLETU.
ČE PA NE NAJDEŠ LOPATE
PA TAKO ALI TAKO UMREŠ
OD ŽIVČNOSTI, POTU IN STRESA,
SAJ SE TI ČEZ UM SPUSTI NE ODGRLIJA ZAVESA.

JA, NASMEH DEFINITIVNO UBIJA.

ROKO MEKLIN, 3.D

So resnični tisti, ki me plašijo?
Nespeče misli, ljudje ali bogovi,
ki dajejo mi znake in govorijo?

Sem edini, ki jih slišim,
težke glasove, ki nekaj želijo?
Tarnajo, stokajo,
in brez sramu jokajo.

Jih naj preziram, si oči zastiram,
dok' ne umolknejo in izginejo?
Kaj naj storim,
ko vse kar slišim, je le: umiram.

Lažna sreča opoteča,
občutek veselja,
a v kotu žalosti polna vreča.

Izhod zasilni bolečini večni,
mali tovariši so tečni.
Stres in jeza,
ki človeka ožemata,
s katerimi čustva naglo pojemajo.

Izhod nekdanji se zaklene,
Rabim več?
Bo to pretežko breme?

Kraj se bliža,
rešitev zadnja bo prava kriza,
le njen nasmeš v življenje vrne mi uspeh.

Luna sije, solza lije,
težka po licu mi polzi.
Srce bije, duša gnije,
misel nanjo me zmrazi.

Iz mraka v luč in spet v mrak,
iz vojaka silak in spet vojak.
Neskončni bitki konca ni,
kljub rešitvi na dlani dani.

Lek nesreči, vzpon pogube,
so čustva do moje ljube.
Brez cilja po mislih tavam,
Zdaj globoko v solzah plavam.

Globoko tonem v mislih prihodnosti.
Mene, nje in naju.
Kako brodiva skozi težave,
jih rešujeva in uživava v čaju.

Ona, ki priliko novo mi podari,
Povzroči, da srce gori.
Boli in trpi, v brezkrjni nesreči.

Z vekami težkimi gledal bom na dno.
Ob zadnjem klicu ji izrekel bom slovo.
Rešitev mnogo a hkrati malo,
ni se ji niti sanjalo.

Lek novi, ki popravi smrt,
ga ona zbije in uniči vse.
Naj nekdo pogrne prt
čez truplo moje; sram me je.

Kaj bi dal da vrnem čas,
ko šlo je le za las.
Čas leti, se srce drobi,
ni mi mar za vas.

Ko bo prav, ne bom več živ,
že danes sila sem zaspan,
rum bom vase vлил,
umreti hočem pijan.

Nasmeh, ki v srce vrne ti plamen,
oči, ki te zagrejejo kot tisoč sonc,
lasje mehkejši od oblakov,
ko vidim jo, postanem kamen.

Ko bi vedela, da sem tako bolan,
kakšno strast do nje imam,
a kaj ko po venah mi teče strup,
ki uniči vse, še posebej up.

Kaj bi dal, da bilo bi kot prej?
Popravlil bi vse tisočkrat.
Mislim, da je konec,
konec za vselej.

ENEJ IBRAHIMOVIĆ, 3.C

Fantasia

Hodil sem po zemlji, ki ni naša,
oziral se okoli, razmišljaj, ideje prinaša.
Drugačni ljudje, okolje in arhitektura,
iz mesta v mesto spreminja se kultura.

Rad bi opazoval te razburkane valove,
sinje galebe in te prečudovite pomole.
Potoval bi povsod po svetu, preiskal vse
kotičke,
bil bi pol veselja, pel bi pesmi vsake ptičke.
Ne bi se ustavil, hodil korak za korakom,
gledal navdušen, bojeval se z mrakom.

Visoke elegantne stavbe dvigajo se nad mano,
samo dan ali dva, bila sta mi premalo.
Za vekomaj rad ostal bi v tem mestu,
rad bi, da se čas ustavi, ostane večno na istem
mestu.

Moja ena in edina.

O ti moja draga, s tabo počutim se varno,
sploh takrat ko zunaj piha hladno.
Tudi po dolgem, težkem dnevu me ne sovražiš,
s svojo mehko, leže me tolažiš.
Vedno ko pridem domov, k sebi me vabiš,
s svojimi mehki svilami – drzno me mamiš.

S teboj jokam in se veselim,
upam, da prideš z menoj, ko se odselim.
Ti si tu zame, tudi, če od jeze kipim,
s tabo, od vseh – najrajši spim!

Kakor puh je tvoja mehko,
s tabo raztezam se od roba do roba.
Kakor angel je tvoja podoba,
brez tebe, prazna bi bila moja soba.

Radi te imajo vsi, še posebej šolarji,
pogrešajo, kakor kri pogrešajo komarji.
Če še niste pomislili,
govorim seveda, o svoji postelji!

Neimenovana

Nariši mi sanje,
prodal zanje bi svoje zadnje spanje,
do mojega zadnjega spanca
poznal me boš kot faca,
tisti, ki po stenah kraca.
Placa vedno je in bo dovolj,
ko šel bom dol, daleč pod tlemi,
v temi,
v smrtni tišini,
me bodo ti spomini na mladost pogreli

Zanima me

Toliko časa je še pred mano, želim vedeti kaj me čaka,
slišal veliko zgodb, da življenje zbil je junaka.

Zanima me, koliko so tisti, ta pomembni, storili greha,
da so lahko prišli, do tega velikega uspeha.

Zanima me, kaj bom moral jaz storiti,
da bom tudi jaz prispel med favoriti.

Pot pred mano je dolga in se razteza v vse strani,
a katera je prava? Univerzalnega odgovora ni.
Vsak po svoje tava po teh temnih poteh,
nekateri hitro v eno stran, drugi počasi plazijo se po tleh.
Vsak srečal se bo z mnogo skušnjav,
vsak upa, da je njegova pot prav.

Kmalu a hkrati daleč, vsak od nas poklic bo opravljal,
a le redko kdo pride do tistega, kar je kot otrok sanjal.

Vprašaj nekoga starega,
če opravlja poklic, ki si ga je želel od malega.
Kako je to mogoče, se večkrat vprašam,
čeprav v sebi večkrat opažam, da pomembne stvari odlašam.
Slaba navada, ampak mi je vseeno dokler nena vse propada,
upam, da naredim vsaj šolo, da ne bom samemu sebi odvečna klada.

Vidim, da neuspeh me vabi, prosti čas me mami,
a hvala bogu, da me proti uspehu tera mami.

DAJATI SREDICO SANJ

Ta pravljica je stara tisoč let.
Resnična je, zgodila pa se ni.
In vendar dogodi se spet in spet.
In vse, kar ni bilo, spet zaživi.
Menart verse

Dajati iz sebe
in svojih sanj,
sredico sredic.

Ti samo piši svoje misli na papir,
ne pa da na koncu vse zradiraš.
Ustvarjalnost je brezmejna.
V besedah novi svet kreiraš.

Prvi bil je Trubar,
ki združil nas je skupaj.
Ljubi Slovenec, nad pisanjem ne obupaj!

Pred tem je Bohorič še za pisavo poskrbel,
da lažje je bilo Slovencu,
ki se brati in pisati naučiti je želel.

Erotiko je Cankar posvetil kar svoji mami
pa tudi drame za v teater.
Navdihnila je nesebično cankarjansko mater.

Pa kaj je pesnik rekel neki?
Pa kaj je novelist dejal?
O - da se tam pri kamnoseki
že kleše zanj piedestal ...
O, da je že svetovno znan,
o, in duševni velikan!

O, Kettejeve modrosti
se ti blagor zdijo, ne norosti!
Je ustvaril novoromantično poezijo,
ker je imel z ljubeznijo obsesijo.

Ciciban, Cicido, kdo je to?
Do Otona Župančiča z mehurčki poleteli smo.
In ni znal igrati le klavirja,
bil mojster je jezikov,
nam prevedel je Shakespearja.

Biserne brez kril čebele
snoči stiha priletele,
noč na travi prenočile,
davi v soncu se poskrile.
Njegove uganke kot otroci vsi smo brali.
Skozi besede njegove svet spoznali.

Dajati iz sebe
in svojih sanj,
sredico sredic.

Kakor ples Prešernovih ljubljanskih lepotic,
ki jih je povodni mož ugrabil,
Prešeren pa tvoj um z rimami zagrabil.

Naš Prešeren
je res prešeren.
V delih čutiti je vpliv cerkve,
ker bil je veren.

So nas naučili z besedami manipulirat',
so pokazali, kako s primerami kompenzirat'.
Na starem trgu, pod lipo zeleno,
a povodni mož ugrabil je le eno.
In kot Uršiko zalo nas je prevzelo,
zato še danes beremo njegovo poezijo.
Slovenščino postavil je na evropsko raven.
V njej se pišejo knjige, pesmi in vse kar paše
zraven.

Dajati iz sebe
in svojih sanj,
sredico sredic.

Po svoje vsak prebira knjigo stvarstva,
je Pavček rekel,
Juri Muri pa po Afriki je tekkel.

V srcu, če je ta pravo,
je zmeraj prostora
za tisoč imenitnih stvari,
ki jih ljubiti mora vse, kar živi,
je Pavček rekel
pa tudi, da moraš
dajati iz sebe
in svojih sanj,
sredico sredic,
je rekel.

DANAŠNJI SVET

Vprašanje za cel svet imam.
Zakaj vedno več kot pa lahko od sebe dam?
Zakaj vedno enake napake ponavljam,
ampak o tem z nikomer ne razpravljam?
Vedno pomagam tistim ljudem,
ki mi po navadi pripeljejo problem.
Zakaj se vedno za druge potrudim,
Ampak nekaterim je še vedno težko reči hvala?
Ker jim pomagam
se zafrkavajo iz mene,
nikoli pa ne pogledajo samih sebe.
Zakaj je vsem dobrim ljudem nesreča naklonjena
in njihova v olja počasi postane zlomljena?
Zakaj je videz dandanes tako pomemben,
da nihče več na tvojo dušo ne gleda?
Raje ti poteptajo še to kar je v tebi dobrega
in to kar ti je življenje dalo dobrega.
Če dandanes nisi privlačen,
lahko za voljo vseh ostaneš lačen.
Tvoja duša je lahko še ne vem kako dobra,
pa se nihče ne bo zate pobrigal,
kaj šele da bi zate s prstom pomigal.
Zakaj se na tem svetu nihče ne potruzi zame
tako kot se jaz za njih?
Sploh se ne zavedajo,
da si želim le en preprost hvala
in čisto nič drugega.
Zakaj se mi zdi,
da je vedno več dobrih ljudi
zapuščenih in osamljenih?
Dandanes se mi zdi,
da bolj kot se trudiš,
da daš več njim kot pa lahko sebi ponudiš,
bolj si prazen
in manj cenjen.

PRVI POLJUB

Kako si predstavljam prvi poljub?

Nočem, da bi ti bil neljub.

Poljubil bi te samo,

če bi si tudi ti želela tako.

Glede na to,

da smo na morju,

bi se lahko prvi poljub zgodil

ob rdečo – oranžnem obzorju.

Delfini skačejo iz vode,

jaz živčen sem na tone,

samo da ob pravem trenutku

svoje ustnice ob tvoje bom pritisnil

in svojo priložnost izkoristil-

Upam samo

da ne bo osladen,

da ne bo tako

od nikoder prikraden.

Predvsem pa skrbim,

da te priložnosti ne dobim.

Upam samo,

da ko te bom pogledal v oči,

da ne bom ostal brez moči,

da se mi kolena ne ošibijo

in moja krila spustijo,

hkrati pa,

da tvoje ustnice ne potemnijo.

Zanima me,

Kako bi to izgledalo,

če ti bi to povedal v obraz

in ti ne bi pisal nekih fraz.

Vse bolj pa se mi zdi,

da odkar si s svojim piratom,

za mene tatom,

da bo on,

dobil najslajši bonbon,

tvoj poljub.

PRVA PESEM

Kakšna naj bo prva pesem,
če je ne morem napisati resen?
Pogledujem okoli
in razmišljam,
česa ne smem uporabiti nikoli.

Obkrožen sem z ladijskimi lučmi,
ki so takšne
kot bi se spogledoval s tvojimi očmi.

Trava okoli mene je zelena,
mogoče kakšna vmes
tudi kot tvoja majica rumena.

Tale kitica ni imela ravno smisla.
Trenutno smo na ladji,
stojim za krmilom
in sledim kapitanovim navodilom.
Tako da okoli mene ni trave
in so te rime zлага've
zlagane.

Kaj bi ti še povedal o prvi pesmi?
Da ko jo pišemo nismo resni?
Ne.
To sem ti že povedal
in ti na klišejskem krožniku postregel.

Všeč so mi tvoje oči.
Ne, ne!
Všeč mi je vse na tebi.

Tale prva pesem bo za nič!
Naj gre v fič firič!

Vseeno ti jo bom podaril,
čeprav je za nič
ti pa bom mogoče nasmešek na obraz privalil
in ti s tem povedal,
kako sem nor nate
in vse naredil bi zate.

MOJ DRAGI

Kako lep si moj dragi, kako lep.
Tvoje roke me rade objamejo,
sploh pa tvoje oči,
te me kot sončni zahod prevzamejo.
tvoj topel me ponoči greje objem
in tvoj glas je prijeten zven,
ki bi ga lahko poslušala v nedogled,
a se ga ne bi naveličala.

Kako lep si moj dragi, kako lep.
Tvoje oči
me kot morje prevzamejo
in kot topel vetrič v poletju objamejo.
Visok
si kot drevo,
zato me tvoje roke lahko dvignejo v nebo.
Tvoji lasje
so mehki kot svila
in tvoja koža
kot roža mila.
Dišiš
kot češnja v cvetu,
ki jo oprahuje češnja v letu.

Rada te imam in za nič te ne dam!

TO POLETJE

To poletje lepo je bilo
in minilo je hitro.

Mislila sem da te ne bo,
a premislil res si si lepo.

Osem dni, ki bile so bolj noči,
gledala sva se v oči.

Roke prepletene,
stvari res so zapletene.

Nočno nebo, morje res bilo je mrzlo,
a nama bilo je toplo.

A vedela sem da trajalo ne bo,
jaz res pripravila sem se na to,
in ni mi bilo hudo, ko razšla sva se tako.

To poletje bilo je lepo,
in niti malo mi ni hudo.

ŠALA

Ko povedal si da sem šala,
soba res postala je mala.

Dve leti sta minili,
moje misli in srce se spremenili.

Spomine mi vračaš,
in od vseh ostalih me odvrčaš.

Zelo bilo nama je lepo,
a zdaj gledava se grdo.

In preden pride dan,
zavedaj se da ne bom več tam,
tam kjer včasih stal si sam.

MISLIŠ

Glasba se je oddaljevala in tema me je popolnoma prevzela. Pred menoj je stal visok moški, izgledal je neresnično in v rokah je držal dva ključa. Povedal mi je, da en vodi v svet popolnosti, drug pa v mojo neznano prihodnost. Tisti ključ črne barve mi je bil zelo všeč in k sebi me je vlekel kot magnet. Odločila sem se. In ključ me je vodil do vrat, črnih vrat. Vrata so se odprla in me vsrkala v vanje. Lebdela sem skozi več tisoč žarkov svetlobe, ki so me po minuti nežno odložili na tla.

Bila sem sredi prečudovitega parka, v katerem je bilo na tisoče temno rdečih vrtnic. Tako lepe in mogočne. Naprej sem hodila po potki in oblaki so začeli pokrivati sonce, zapihal je hladen in močan veter. Približevala se mi je punca starejša za vsaj pet let. Bila jo je sama kost in koža prav tako je bila pokrita v modricah, velikih in majhnih. Imela je velike podočnjake in to tako temne, da si ne morem niti predstavljati, kaj vse je že preživela. Njene obrazne poteze so me spominjale na nekoga, ko bi le vedela koga. Obe sva se ustavili in ločili so naju le štiri metri. Nisem upala stopiti bližje. Zakaj je sploh tu? V ta svet sploh ne spada. Gledali sva se v oči. In njene ustnice so se začele premikati »Verjetno misliš, da je ta svet kot sanje, ki se uresničijo. Ampak se motiš.« Zakaj bi ji verjela? Sploh ne spada sem.

Odpravila sem se domov, v najboljšo sosesko v mestu in vila, ki naj bi jo klicala dom, je bila prečudovita. Vstopila sem in kar sem videla, me je presenetilo. Vsi so izgledali drugače. Še pes! Prav tako so se obnašali drugače. V tonu njihovega glasu ni bilo niti malo ljubezni. To jim ni bilo v navadi. Na mesto družinskih fotografij so na stenah visele umetnine najbolj priznanih umetnikov sveta. Nismo izgledali kot družina, ampak kot neznanci, ki so prisiljeni v skupno življenje. Imela sem jih dovolj, želela sem si popolne samote. Odpravila sem se v svojo sobo. Na drugem koncu je bilo veliko ogledalo in tehtnica pred njim. Klicali sta moje ime. Sprehodila sem se čez sobo in pristala na tehtnici pred ogledalom. Teža je padala in moje telo se je spreminjalo tako hitro, da sem spremembam komaj sledila. Kostni so se tako videle, da bi lahko poimenovala vsako posebej. Kaj se dogaja? Želela sem zbežati v stran od ogledala, najverjetneje so bili samo prividi. Moram se zamotiti.

Druženje s prijatelji mi bo pomagalo. Spravili me bodo v smeh in poskrbeli, da se počutim željeno. Prispela sem in jih pozdravila. Ni jih dolgočasil moj govor o knjigah ali fantu, ki mi je všeč. Ampak. Celo pogrešala sem njihovo pritoževanje. Bili so dolgočasni. Izvedela sem, da imam fanta. Ko so ga omenili, jim nisem verjela, potem pa sem pogledala slike v telefonu ter ugotovila, da je res. Bil je popoln. Imel je vse, kar sem si kadarkoli želela. Dobila sem njegovo sporočilo, bil je jezen. Zakaj mu nisem povedala, kam grem in s kom. Rekel je, da sem v težavah. Peljal me je domov. Kričal je name in kar je sledilo, je bilo nepričakovano.

Stopila sem skozi vrata tako imenovanega doma. Z modrico. Bila sem v solzah, šla sem do mame, a ko je slišala, kaj se je zgodilo, ji ni bilo mar. Rekla je, da sem si sama kriva. Največji problem je bil, da moram z njim ostati, nisem imela izbire. Vse skupaj me je preprosto zrušilo. Nisem mogla spati. Vsak nov dan je postajal težji. Svet je postajal črnobel.

PET LET KASNEJE ...

Sprehajala sem se po parku, v katerem so bile temno rdeče vrtnice, ki v mojih očeh niso bile več tako lepe in mogočne. Bile so ovenele in šibke. Ves čas mi je sledil hladen in močan veter, sonca ni bilo. Zagledala sem punco, ki je imela enake obrazne poteze kot jaz, ampak je bila vsaj pet let mlajša od mene. Ni bila v modricah, prav tako je ni bila sama kost in koža. Njeni podočnjaki niso bili vidni. Začela sem premikati svoje ustnice. »Verjetno misliš, da je ta svet kot sanje, ki se uresničijo. Ampak se motiš.«

Glasba se je približevala in postajalo je svetleje. Odprla sem oči in bila sem nazaj v realnosti. Tedaj sem spoznala, kdo je bila ženska. Vse je imelo smisel. Popolnost ne obstaja.

Lana Urleb

